

Велимир Петров

Бедствено положение

Радиото плака, плака, че било незапомнена суша. Каква зима било то – без сняг! Какво друго може да се очаква от такъв парламент...

Изглежда някой се впечатли на най-най-горна инстанция. Тъмни сили и облаци насъбраха набързо, де що имаше залежали контингенти водни агрегатни състояния и ги изсипаха по схемата: ред дъжд, ред сняг, ред суграшица, ред сняг, сняг, сняг...

Отвори се едно време – само за бедствено положение. Какво друго може да се очаква от такъв парламент!

Време беше да вземем необходимите мерки. Мерките бяха литрови – в бутилки от „Швец“. Ако държим на точността – литър и осемдесет, като остават два пръста въздух. Запечатани, парафинирани, надписани – дата, реколта, вид. Прясно вино не пием, грехота е! В дебелите книги пише, че букетът на виното избива на третата година. И на практика е така. Проверили сме и непрекъснато проверяваме. Булката също мисли така. Това е едно от малкото неща, по което сме на абсолютно едно мнение. Нормално си пием три-четири годишно.

Сега проблемът е какво да извадя: бяло или червено? Какво се предвижда при бедствено положение? Навярно червено... Да, ами буркана с филетата херинга, нагласена с дафинов лист, чер пипер и бахар. Препечената филийка, маслото и лимончето. Рибката обича да плува в бяло. Булката по телепатия отгатва проблемите на буридановото магаре и отсича:

– И бяло и червено! – Колко е мъдра и прозорлива! – Виж нещо подходящо и за после!

Бедственото положение навлиза в нова, по-тежка фаза. По-висша и благосклонна към нас – кой е луд да ни дойде на гости в този сняг...

Съседските котки – Горна Цанина и Долна Цанина се ползват със статут на икономически емигранти. Вперили са поглед в бравата на вратата – чакат социална помощ. Знаят, че им е осигурен ембаргов коридор. След случая с четирите литра мляко, заложен експериментално за домашен кашкавал, ги екстрадирах от кухнята. От четири литра обрах от линолеума пет – на колене! Оттогава прасето на съседите много ме хареса, започна ме от крачола. Коя дата сме? Скоро ще си го върна!

– Добре, де, отивам за боеприпаси! – Бил съм много обстоятелствен.

Трябва с голямата кошница. Отскоро играем една много интересна игра: влизаме в избата – онази за течните горива. Там са само ракиите, вината и производните им. Без да палим лампите, опипом, играем на лото. Нещо като бъркане в сферата на... духовната сфера – каквото ни е

късметът – прием без угризение на съвестта.

Мъча се по спомени от по-осветен период да налучкам нещо по-елитно. Навън Фъртуна, вътре – Фортуна! Образен паралелизъм, лирични отстъпления. Някъде пишеше, че при екстремни... и прочее, мисловната дейност се активирала. Вятър! Избива на перушанлък... Лотото си е лото – нищо не можеш да кажеш – защо от това, а не от онова. Кошницата е пълна. Светвам. Изборът общо взето е удачен. Отделям грешките: две бутилки грозданка с накиснати от осемдесет и седма корени женшен, спомен от китайските ми набези. Още нямаме нужда от лекарства.

Спирам поглед на кашона с Държавния резерв. За извънредни Гости, Меценати и Други, има разни Малки изненади. Невинно прибирам една съвсем малка – рачешки опашки, бивши съветски, сега руски – промишлен калибър. Полага се – бедствено положение.

Булката отмята:

– Питата се пече, ряпата с морковите – настъргани. Малко да постоят, да си дръпнат оцета. Разрежделят за ряпата – от петгодишната, петдесет градусовата. С бучка лед, да се угаси... Рибката, копъра, лука, раците, бялото винце. Я, какво пише? Осемдесет и осма! Може! – колко е великодушна!

– Буркан сърнели – много сърнела, много нещо тази есен, бе; буркан заешко, червено винце, аха деветдесет и втора! Хвалиш се, че имаш късмет. Не можа ли да бръкнеш по-надълбоко...

– Късметлия съм! Как съм уцелил тебе! – подмазвам се.

– Да, ама ме цели на светло!

– Имаше и на тъмно!

– Не си спомням.

– Ще си спомниш!

– Само ме лъжеш...

– Да, ама на етикета ти има доста стара дата... Стоп! Лошо. Фал. Удар под пояса... Тя обаче не вади жълт картон. Минава в атака. Вгледана в телевизора:

– Какво ми има на датата! Я виж, тази ми е съученичка. – Тина Търнар демонстрира висша езда на елитна кобила. Което е вярно, вярно е. Съученичка. И на мене. Набори сме!

Бедственото положение навлиза в критична фаза – вакуум. Трябва да се направи нещо. Правя го – целувам набора:

– Хайде, наздраве, маце!

Последен преглед: дърва има достатъчно. Благинки – също. Течните горива от разделите „допинги“ и „антифризови“ – практически

неизчерпаеми. Можем да издържим целогодишна обсада.

Как ли са децата в града? Внуците дали ще имат дървена ваканция? Ще се сетят ли да ни напълнят къщата и душите...

Всичко върви по план, бедственото положение е обявено и по радиото.

– Всички пътища от републиканската мрежа са непроходими. Не се препоръчва движение.

Нямаме и намерение. Ще изпълним препоръката.

Времето става все по-пивко и по-пивко. Какво друго може да се очаква от такъв парламент!

Декември 1995 г. Ранчото в Червен.

КРАЙ

© 1995 Велимир Петров

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11043>]